

KAPITOLA ŠESTÁ

Tři reakce

Přijetí, souhlas nebo odmítnutí – jaké byly důsledky?

Pro Tajemství Bible přeložil Ladislav Hodač a kolektiv

Jedním z největších sporných bodů, které zasedání Generální konference v roce 1888 stále obklopují, je otázka, zda bylo Pánem před více než 120 lety poslané poselství shromážděnými v Minneapolis přijato, či nikoli, a zda bylo v důsledku toho zvěstováno světu. Jak řekl N. F. Pease: "Pokud člověk studuje záznamy z oněch let a hledá důkazy o přijetí, může takové důkazy najít. Na druhou stranu ten, kdo hledá důkazy o odmítnutí, může také najít, co hledá." **1** N. F. Pease, *The Faith That Saves*, str. 43.

Co si tedy s těmito zdánlivě protichůdnými důkazy počít? Bylo Minneapolis velkým vítězstvím, nebo byl Duch svatý odmítnut a Kristův příchod odložen? Platí Laodicejské poselství i dnes pro nás a má s ohledem na rok 1888 nějaké důsledky? Měla církev spravedlivou příležitost toto poselství objektivně zvážit, nebo se mu vedoucí bratři postavili na odpor a před naším lidem ho do značné míry utajili, a tím pádem jej také "do značné míry skryli před světem"? **2** Ellen G. Whiteová Uriáši Smithovi, Dopis 96, 6. června 1896; *1888 Materials*, str. 1575.

Ačkoli se těmito otázkami budeme podrobněji zabývat v celém zbytku této knihy, v této kapitole se na ně podíváme poprvé.

Od zkušenosti z roku 1888 máme jako lid tendenci si přičítat zásluhu na přijetí a zakoušení poselství o spravedlnosti z víry. Od dvacátých let 20. století, kdy tuto myšlenku přijetí začali někteří vedoucí bratři zpochybňovat, však dochází k **rozhodnějšímu** úsilí prostřednictvím spisů různých jiných církevních vedoucích a historiků teorii přijetí poselství podpořit. Minneapolis je tak líčena jako "slavné vítězství". Byl to "počátek velkého duchovního probuzení" mezi adventisty, které bylo způsobeno "následným účinkem velkého probuzení v Minneapolis." **3** L. H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, s. 219, 237, 245.

Byla to "největší událost osmdesátých let devatenáctého století", kdy "byla církev vyburcována probuzeneckým poselstvím o ospravedlnění z víry." **4** A. W. Spalding, *Captains of the Host*, s. 583, 602.

Byli jsme požádáni, abychom věřili, že "řadová pracovníci a laici adventistů sedmého dne prezentace v Minneapolis přijali a byli pro ně požehnáním." **5** "Další posouzení rukopisu '1888 Re-examined,'" (Takoma Park, Washington, D.C.: General Conference 1958) str. 11.

Jak již bylo zmíněno, velká část viny za odpor vůči Jonesovi a Waggonerovi v Minneapolis byla přičítána jejich problematickým "osobnostem". **6***

Říká se, že to byli pouze "někteří tamní vedoucí muži, [kteří] odporovali učení" o spravedlnosti z víry. **7** "Další posouzení rukopisu '1888 Re-examined,'" str. 11.

"Rozkol byl z velké části konfliktem osobností, který nebyl způsoben nesmiřitelnými rozdíly v učení, ale sobectvím, pýchou a tvrdostí srdce." **8** Generální konference adventistů sedmého dne, *The Story of Our Church*, str. 247.

A jak se uvádí, "domníváme se, že potíže způsobila spíše zášť vyvolaná osobnostmi než rozdíly ve víře". "Z jedné strany byl Waggoner považován za domýšlivého povýšence a Jones za barbara." Tvrdí se, že Jones a Waggoner byli "progresivisté křičící 'Kristus je všechno' ... Podali důkaz, že nejsou zcela posvěceni". "Nedokázali projevit pokoru a lásku, vlastnosti, které spravedlnost z víry uděluje". Navíc "extrémní učení Jonese a Waggonera se dá pozorovat stále" ještě i dnes. Jones, jak se tvrdí, "byl agresivní a někdy neústupný a dával oprávněný důvod k nelibosti". **9** A. W. Spalding, *Captains of the Host*, s. 599, 593, 601, 592.

Byl to "nemotorný muž s krkolomnou chůzí a neohrabanými postoji a gesty". Nejen to, byl "přirozeně příkrý" a "pěstoval si zvláštní řeč". **10** N. F. Pease, *By Faith Alone*, s. 208, 209.

Waggoner naproti tomu "miloval spory" a spolu s Jonesem "předkládal pravdu způsobem, který znemožňoval Duchu svatému, aby na shromážděních působil usvědčujícím a pokání působícím dojmem". **11** Norman R. Gulley, "The 1888 'MOVEMENT' Understood Within its Historical Context" (Porozumění hnutí roku 1888 v jeho historickém kontextu), s. 1, 2.

Jako církev jsme naše mladé lidi vychovávali k tomu, aby věřili, že "Ellen Whiteová nestála v tomto konfliktu na žádné straně". Její "kázání podporovala názory Jonese a Waggonera na spravedlnost z víry, ale nezastávala se jich. ... Ačkoli konference v Minneapolis vypadala depresivně a znepokojivě, ukázalo se, že byla pro církev velkým vítězstvím. ... Vedoucím se dostalo nové zkušenosti a církev dosáhla rychlého pokroku ve všech odvětvích práce doma i v zahraničí, protože si uvědomila, jaký důraz je třeba klást na spravedlnost z víry." **12** Generální konference adventistů sedmého dne, *The Story of Our Church*, s. 246, 247.

Celkově se prohlašuje, že "třináct let mezi Minneapolis v roce 1888 a zasedáním Generální konference v roce 1901 bylo ... obdobím, nad nímž Prozřetelnost mohla vyřknout slovo **vítězství**". **13** A. V. Olson, *Through Crisis to Victory 1888-1901*, str. 7.

V reakci na větší rozruch kolem roku 1888 v 50. letech 20. století se u některých lidí ještě zvýšila tendence prohlašovat, že "denominace jako celek a zejména její vedení v roce 1888 a po něm **neodmítla** poselství a ustanovení spravedlnosti z víry". Autoři nám sdělili, že "ono 'někteří', kteří odmítli, se ukazuje být méně než dvacet z více než devadesáti [delegátů] - méně než čtvrtina... **většina** z oněch dvaceti přiznala svoji chybu a tím přestala být 'odmítači' a stala se těmi, kteří poselství **přijali**." **14** LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, s. 370, 369.

Přestože je zde ochota připustit, že někteří proti poselství zpočátku bojovali, nabízí se otázka: "Znamená to, že církev jako celek nebo dokonce její vedení poselství z roku 1888 odmítlo? Vůbec ne. Někteří jej odmítli – hlasitá menšina." **15** Marjorie Lewis Lloyd, *Too Slow Getting Off* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1973) str. 19.

Koneckonců, jak se nám říká, "současné záznamy nepřinášejí žádný náznak odmítnutí ze strany denominace". **16** A. L. White, *The Lonely Years*, str. 396.

"'Světlem opovrhovali někteří,' nikoli všichni. ... [Je] nepravdivé kategoricky tvrdit, že 'Církev adventistů sedmého dne poselství z roku 1888 odmítla'." **17** Steve Wohlberg, *The 1888 Message for the Year 2000*, s. 22, 108.

Jsme ujišťováni, že "denominace poselství hlasitého volání v roce 1888 přijala." Waggoner, Jones a Ellen Whiteová byli "**zajedno v názoru na to, že církev poselství o spravedlnosti z víry z roku 1888 přijala**", a to přinejmenším "na intelektuální úrovni". Tvrdí se, že Jones a Waggoner "po roce 1888 vedením církve nebyli v žádném případě odmítnuti. ... **Nejzávažnějším omylem teorie [odmítnutí] je, že [existuje něco takového] jako kolektivní nebo denominační odmítnutí**". **18***

George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, s. 115, 147, 182, 148, 150, zachováno původní zvýraznění.

A kromě toho se prohlašuje, že "nakonec většina těch, kteří se proti poselství stavěli, svůj postoj změnila a poselství přijala. ... Pochopit, co se stalo v Minneapolis, je důležité, protože někteří lidé dnes tvrdí, že církev v Minneapolis poselství odmítla, a vyzývají ke kolektivnímu pokání. ... Minneapolis 1888 byla zlomovým bodem v dějinách Církve adventistů sedmého dne. Prostřednictvím Waggonera a Jonese, podporovaných Ellen Whiteovou, byla církev zachráněna před neúplným chápáním evangelia." **19** Gerhard Pfandl, "Minneapolis, 1888: An Adventist Watershed," *Adventist World—NAD*, leden 2010, str. 39.

Po více než 120 letech od minneapoliské konference si musíme položit otázku, zda bylo poselství seslané Pánem v roce 1888 skutečně plně přijato, a pokud ano, kým? Co k tomu řekli sami účastníci oné velké události? Je přijetí poselství na "intelektuální úrovni" skutečným přijetím? A co je možná nejdůležitější, pokud bylo toto poselství přijato, bez ohledu na počet členů jednotlivých skupin, proč zde stále čekáme na Pánův návrat?

Tři reakce na poselství.

Snad nejčastěji se při snaze dokázat teorii přijetí uvádí výrok, který pronesl A. T. Jones na zasedání Generální konference v roce 1893: "Jones prohlásil, že 'někteří ji tam přijali, jiní ji zcela odmítli', zatímco 'jiní se snažili zaujmout postoj na půli cesty' (1893 GCB 185)." **20** George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, str. 145.

Tento dílčí výrok z jednoho Jonesova kázání byl použit k definování tří reakcí na poselství z roku 1888. Zatímco na jedné straně bylo naznačeno, že "není možné stanovit.... relativní počet v každé ze tří skupin," byly vyjádřeny velmi rozhodné názory na jejich složení. Byla volně publikována myšlenka, že "méně než čtvrtina" poselství skutečně přímo **odmítla** a z těch, kteří tak učinili, se většina po několika málo letech kála. Je tedy vyslovena myšlenka, že jen malé procento – asi 10 až 15 procent – zpočátku poselství **odmítlo**, mnozí z nich se kajícně obrátili a stali se jeho příznivci. **21** LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, str. 369.

Bylo také vyjádřeno, že ostatní bratři, kteří poselství **neodmítli**, ho buď z celého srdce přijali, nebo byli nerozhodní, dokud se nestali jeho silnými zastánci. Z toho vyplývá tvrzení, že obě tyto skupiny lze zařadit do jedné skupiny, která poselství přijala: "[Ellen Whiteová], její syn i Jones a Waggoner se shodli na tom, že církev poselství z velké části přijala přinejmenším na intelektuální úrovni". **22** *Tamtéž*.

Dalšími výroky, na které se často odkazuje při snaze zjistit celkovou odezvu na poselství, jsou výroky Ellen Whiteové, v nichž používá slovo "někteří" k označení těch, kteří se poselství bránili. Vyjádřený závěr je stejný; že "někteří", kteří poselství odmítli nebo se mu postavili, představovali jen malou část. Objasnila však Ellen Whiteová své výroky a uvedl někdo z dalších **účastníků** a naznačil složení těchto tří skupin? Můžeme dnes s jistotou vědět, zda bylo toto poselství někdy plně přijato?

Především si musíme uvědomit, že v Minneapolis se sešlo především vedení církve, jehož reakce se do značné míry opakovala v celé denominaci. Tento bod dokládá G. I. Butler, který dva roky před Generální konferencí v roce 1888 řekl Ellen Whiteové, že názory, které Jones a Waggoner prezentují, jsou "názory, kterým nevěří dvě třetiny nebo tři čtvrtiny denominace". V dlouhém dopise napsaném těsně před konferencí v roce 1888 Butler vysvětluje, proč tomu tak bylo: "Postoj **většiny** našich služebníků" byl v rozporu s Jonesovým a Waggonerovým stanoviskem. **23** G. I. Butler Ellen

G. Whiteové, 23. srpna 1886, a 1. října 1888; *Manuscripts and Memories*, s. 21, 98, zvýraznění přidáno.

Smysl dává, že právě ti duchovní, kteří zastávali Butlerův postoj, se stavěli proti poselství Jonese a Waggonera. J. S. Washburn, který v Minneapolis byl, tento závěr podpořil a uvedl, že "tři čtvrtiny pracovníků se postavily proti novému světlu". **24** "Interview s J. S. Washburnem, Hagerstown, Md., 4. června 1950," str. 1.

A. G. DANIELLS

A. G. Daniells souhlasil s tím, že zpráva byla většinově odmítnuta: "Poselství nebylo nikdy přijato, ani hlášáno, ani mu nebyl dán volný průběh, jak by tomu mělo být. ... Rozdělení a konflikty, které vznikly mezi **vedoucími** kvůli odporu vůči poselství o spravedlnosti v Kristu, vyvolaly velmi nepříznivé reakce. **Řadoví členové** byli zmatení a nevěděli, co mají dělat." **25** A. G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, s. 47, 50-51, zvýraznění přidáno.

Stejně tak zastával tento názor R. T. Nash, který se schůzí v Minneapolis účastnil: "Mnozí z těch, kdo se účastnili schůzí na této konferenci, vědí o tom, co se na ní odehrálo. Když byl Kristus vyzdvižen jako jediná naděje církve a všech lidí, setkali se řečníci *[sic]* s **jednotným odporem téměř všech starších kazatelů**. Ti se snažili toto učení starších Waggonera a Jonese zastavit." **26** R. T. Nash, "An Eyewitness Report" (Zpráva očitého svědka), str. 4, zvýraznění přidáno.

C. McReynolds vzpomínal, že "duch debat a sporů **se rozproudil** a ... konference skončila s temným stínem na mysli **mnoha lidí**. ... Je mi líto každého, kdo byl na konferenci v Minneapolis v roce 1888 a kdo si neuvědomuje, že došlo k **odporu a odmítnutí** poselství, které v té době Pán svému lidu poslal." **27** C. McReynolds, "Experience While at the General Conference in Minneapolis, Minn. in 1888" (Zkušenost z pobytu na Generální konferenci v Minneapolis v roce 1888); *Manuscripts and Memories*, s. 341,342, zvýraznění přidáno.

Stejný názor vyjádřil i Taylor G. Bunch: "Podle některých účastníků Minneapolského shromáždění se **plně dvě třetiny** přítomných buď postavily proti poselství o spravedlnosti z víry, nebo se ho bály." **28** Taylor G. Bunch, *The Exodus and Advent Movements*, str. 90, zvýraznění přidáno.

Sám A. T. Jones definoval podíl těch, kteří poselství v Minneapolis zpočátku odmítali: "Nemohu nyní jmenovat nikoho, kdo by **tam definitivně a otevřeně přijal** pravdu o spravedlnosti z víry." **29**

A. T. Jones C. E. Holmesovi, 12. května 1921; *Manuscripts and Memories*, str. 328, zvýraznění přidáno.

C. C. McREYNOLDS

TAYLOR G. BUNCH

Je sice pravda, že Ellen Whiteová několikrát použila slovo "někteří" k popsání skupiny vedoucích, kteří poselství aktivně odmítli, ale zároveň objasňuje, co tím myslela. Například v roce 1890 prohlásila, že "**někteří**, kteří by měli stát v jasném světle v této otázce [ospravedlnění z víry], pracují na straně nepřítele". Hned v následujícím odstavci své tvrzení upřesňuje a vytýká, že postoj Jonese a Waggonera "vidí **mnozí** jako velmi nesprávný a volají: 'Nebezpečí, fanatismus', ačkoli to žádná hereze a fanatismus není. " **30** Ellen G. White O. A. Olsenovi, Dopis 116, 27. srpna 1890; *1888 Materials*, str. 703, zvýraznění přidáno.

Když Ellen Whiteová psala o poměrech v církvi těsně před generální konferencí v roce 1888, jasně uvedla, že "**mnozí** projevovali silný a rozhodný odpor proti všemu, co by mělo narušit jejich osobní představy, směřování jejich vlastního jednání. ... **Nebylo mnoho** těch, kteří stáli před Bohem v pozici, kdy by mohli rozpoznat potřeby svého vlastního nitra". **31** Ellen G. White, Rukopis 2, 7. září 1888; *1888 Materials*, s. 49, 50, zvýraznění přidáno.

Během samotné konference vyjádřila obavu, že "**všeobecně** řečeno duch a vliv těch, kteří na toto setkání přijeli, směřuje k odmítání světla". **32** Ellen G. Whiteová G. I. Butlerovi, Dopis 21, 14. října 1888, zvýraznění přidáno. Uvědomila si, že je zde "**mnoho služebníků** evangelia, kteří [se] **nikdy** neobrátili". **33** Ellen G. White, "Morning Talk," 18. října 1888; *Review and Herald*, 8. října 1889, zvýraznění přidáno. Delegátům to řekla na rovinu: "Na základě světla, které mi Bůh dal, mohu říci, že **ani polovina** z těch, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě, pořádně nerozumí poselství třetího anděla." **34** Ellen G. White, "Morning Talk," 19. října 1888, *Signs of the Times*, 11. listopadu 1889, zvýraznění přidáno.

Prohlášení Ellen Whiteové nebyla založena na jejím osobním hodnocení konference. Posel z nebe jí sdělil, že "**jen málo** lidí chápe poselství třetího anděla, dokonce i z těch, kteří tvrdí, že mu věří". Mohla tedy shromážděným na setkáních opakovat: "**Jak málo** je však těch, kteří toto poselství chápou v jeho pravém významu a představují jej lidem v jeho síle! U **mnohých** má jen malou sílu." Prosila mladé vedoucí představitele, aby se nezavazovali k hlasování na konferenci, "kde je **na pořadu dne** spíše opozice než zkoumání". **35*** Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; *1888 Materials*, s. 165-166.

Viděla, že "závist, zlé domněnky, žárlivost [působily] jako kvas, až se zdálo, že je prokvašené **celé těsto**". **36** Ellen G. Whiteová Mary Whiteové, Dopis 82, 4. listopadu 1888; *1888 Materials*, str. 183, zvýraznění přidáno.

Hned po konferenci uvedla podobné myšlenky: "Jaké to stránky dějin anděl zaznamenával! Kvas vskutku vykonal své pronikavé dílo a **těsto téměř prokvasil**". **37** Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; *1888 Materials*, str. 225, zvýraznění přidáno.

Když Ellen Whiteová hovořila o tom, jak bylo její svědectví v Minneapolis odmítnuto, opět mluvila o většině: "Řekla jsem jim jasně, že pozici a dílo, které mi Bůh na té konferenci dal, **téměř všichni** přehlíželi. **V oblibě** byla vzpoura." Nebeský posel jí řekl, že "zůstane stát **téměř sama**". **38** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; *1888 Materials*, s. 315, 316, zvýraznění přidáno.

Když poté vydala své svědectví v Battle Creek, odezva byla stejná: "**Ani jeden** z mých bratrů neměl morální odvalu postavit se po mém boku a odvolat, nebo přiznat, že šli špatným směrem a špatně posoudili své bratry a mě." **39** Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889; *1888 Materials*, str. 297, zvýraznění přidáno.

Nebylo to jen pár vedoucích, kteří se snažili "rozvrátit víru Božího lidu", byli to "starší Butler, Farnsworth, Smith a **mnozí další**". **40** Ellen G. Whiteová O. A. Olsenovi, Dopis 20, 7. října 1890; *1888 Materials*, str. 717, zvýraznění přidáno.

Ellen Whiteová tak mohla v důsledku odporu jasně prohlásit: "Není **ani jeden ze sta**, kdo by sám pro sebe pochopil biblickou pravdu o tomto předmětu [plánu spasení], která je tak nezbytná pro naše současné i věčné blaho." **41** Ellen G. White, "Camp-Meeting at Rome, N. Y." (Táborové setkání v Rome, NY), *Review and Herald*, 3. září 1889, zvýraznění přidáno.

Rozumový souhlas je totéž co odmítnutí.

Jak již bylo zmíněno, hodně se hovořilo o Jonesových výrocih týkajících se tří různých reakcí na poselství z roku 1888. Kniha George Knighta *A User – Friendly Guide to the 1888 Message* (Uživatelsky přívětivá příručka k poselství z roku 1888) navrhuje, abychom při hledání odpovědi na

otázku, zda poselství bylo či nebylo přijato, "nechali promluvit zastánce poselství, aby vyjádřili svůj vlastní názor". **42** George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, str. 145.

To je vynikající rada. Spíše než abychom sami rozhodovali o tom, že ti, kteří se "snažili stát na půli cesty" a přijali poselství pouze na "intelektuální úrovni", byli ve skutečnosti "**příznivci poselství**", měli bychom nechat zastánce poselství, aby vyjádřili svůj vlastní názor. Faktem je, že Jones objasnil svůj vlastní často zneužívaný výrok o tom, na které straně tito tak zvaní "intelektuální" příjemci ve skutečnosti stáli:

*Vím, že někteří ho přijali, jiní ho i zcela odmítli. ... Jiní se pokoušeli zaujmout postoj na půli cesty a tak jej obdržet; ale tak se to nedělá, bratři, to není způsob jak se přijímá. Mysleli si, že půjdou střední cestou ... byli ochotni jít jakýmkoliv směrem, kam poteče proud; ať už vítr pláštěm pohne jakýmkoli směrem, tam byli ochotni jít. ... Když bylo všechno v pořádku, mluvili o něm příznivě, ale když se tento duch – duch, který je tam popsán jako duch pronásledování – ve své zuřivosti vzbouřil a začal bojovat proti poselství o spravedlnosti z víry, místo aby se v bázni Boží vznešeně postavili a tváří v tvář tomuto útoku prohlásili: 'Je to Boží pravda a já jí z hloubi nitra věřím', začali ustupovat a na oko omlouvat ty, kdo ji hlásali. **43** A. T. Jones, "Third Angel's Message No. 9" (Poselství třetího anděla č. 9), *General Conference Daily Bulletin*, 7. února 1893, str.185.*

*Když bylo (poselství - pozn. překladatele) před čtyřmi lety předloženo a od té doby po celou dobu předkládáno, někteří ho přijali tak, jak bylo podáno, a radovali se ze zprávy, že Bůh má spravedlnost, která projde soudem. ... Jiní s tím nechtěli mít vůbec nic společného, a celou věc odmítli. Jiní, zdá se, zaujali postoj někde mezi. Nepřijali ho plně, ale ani ho otevřeně neodmítli. Mysleli si, že ... půjdou tam, kam půjde dav. A tímto způsobem doufali, že přijmou Kristovu spravedlnost a poselství o Boží spravedlnosti. Jiní vědomě poselství asi z padesáti procent odmítli a považovali to za Boží spravedlnost. A tak na celé cestě mezi otevřeným a svobodným vědomým odevzdáním se a přijetím poselství až po otevřené, vědomé a jasné odmítnutí – na celé cestě mezi tím – jsou od té doby rozseti ti, kteří se snaží o kompromis; a ti, kteří zaujali tento postoj kompromisu, nejsou dnes večer o nic lépe připraveni rozeznat, co je poselství o Kristově spravedlnosti, než byli před čtyřmi lety. **44** A. T. Jones, "Third Angel's Message No. 11" (Poselství třetího anděla č. 11) *General Conference Daily Bulletin*, 13. února 1893, s. 243-244.*

Ty, kdo se snažili "zaujmout postoj na půli cesty", Jones bez pochyby považoval za "kompromisníky", kteří se nakonec nelišili od těch, kdo poselství o ospravedlnění z víry otevřeně odmítali. Sám Waggoner mluvil o tomto tvrzení, že všichni věří v ospravedlnění z víry, když o několik let později prohlásil: "Říkáme, že věříme v ospravedlnění z víry. Samozřejmě, že věříme. Vždyť v to věříme všichni. Ale opravdu věříme? Ano, máme to zapsáno a vadilo by nám, kdyby nám kdokoliv podsouval naši nevíru v toto téma. ... [Ale] co je mi platné říkat: Věřím v Pána Ježíše Krista, když dělám přesný opak toho, co říká? ... K čemu je mi říkat, že věřím v ospravedlnění z víry, když nedovolím, aby se spravedlnost a její plody projevíly v mém životě? V tom je problém velké části našeho pojetí ospravedlnění z víry." **45** E. J. Waggoner, "Organization Talks" (Hovory o organizaci), *The Daily Bulletin*, 26. února 1899, str. 86.

Ellen Whiteová byla ještě důraznější v tom, že není velký rozdíl mezi těmi, kdo otevřeně odmítají světlo, a těmi, kdo s ním pouze souhlasí. Varovala delegáty v Minneapolis, že "**pouhý souhlas** s ... touto pravdou nás nezachrání. ... Přicházíme o velkou část požehnání, které bychom mohli na tomto shromáždění získat, protože v křesťanském životě **nepostupujeme vpřed**". **46** Ellen G. White, "Morning Talk" (Ranní promluva), 18. října 1888, *Review and Herald*, 8. října 1889; *1888 Materials*, str. 117, zvýraznění přidáno.

Uvedla také, jaký bude výsledek: "Někteří se odvrátí od světla a jiní přijdou do bodu, kdy **přestanou duchovně růst.**" 47 Ellen G. Whiteová G. I Butlerovi, Dopis 21,14. října 1888; 1888 *Materials*, str. 95, zvýraznění přidáno.

Opět jim jasně řekla: "Pokud nepostupujete vpřed, **vracíte se zpět.**" 48 Ellen G. White, Rukopis 8, 20. října 1888; 1888 *Materials*, p. 124, zvýraznění přidáno.

Mnozí z delegátů připustili, že to, co Waggoner a Jones předkládají, je "světlo a pravda", ale že to předtím nepředstavovali ve stejném světle. 49 Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; 1888 *Materials*, str. 164.

To vedlo Ellen Whiteovou k závěru: "Je **větší počet** těch, kdo vyznávají, že věří pravdě pro tuto dobu, kteří jsou [v Bibli] představeni jako ti, kdo slyší Kristovy výroky a nečiní je, **než těch**, kdo pilně poslouchají a činí jeho slova." 50 Ellen G. White, Rukopis 21, listopad 1888; 1888 *Materials*, str. 181, zvýraznění přidáno.

"Ježíšova víra" byla "přehlížena a bylo s ní zacházeno lhostejně a nedbale. ... Jen **málokdo** však reagoval odlišným způsobem, než **souhlasem** se svědectvími, která byla na toto téma vydána". 51 Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; 1888 *Materials*, str. 212, zvýraznění přidáno.

Pouhý rozumový souhlas s poselstvím, které Jones a Waggoner předložili, vedl také k tomu, že se se Svědectvími Ellen Whiteové zacházelo téměř bez povšimnutí: "V **mnoha** srdcích nenacházejí poselství, která nesu, žádnou odezvu. V **některých** srdcích vzbuzují odhodlaný odpor, podobný ... jako ... u Židů." 52 Ellen G. White, Rukopis 22, "Diary Entries" (Zápisy v deníku), leden/únor 1890; 1888 *Materials*, str. 579, zvýraznění přidáno.

Přesto prohlásila:

*Rozhodná opozice by mi uškodila méně. Nedostatek víry v poselství, která mi Bůh dal, abych je přinesla v představeném pořadí, je rozhodná nevěra ve všech ohledech... a **mnozí** s pravdou **souhlasí**, zatím co nejsou skrze pravdu posvěceni. Nereprezentují Krista. ... Tento klam se tak účinně zmocňuje srdce a mysli, že ostré šípky Páně nedokáží proniknout brněním vlastní spravedlnosti, v němž jsou zahaleni. ... Probudit právě tuto skupinu je pro našeho Spasitele nejobtížnější. ... Tak je tomu s **mnohými** v této generaci.* 53* Ellen G. Whiteová Uriáši Smithovi, Dopis 40, 31. prosince 1890; 1888 *Materials*, s. 795-796, zvýraznění přidáno.

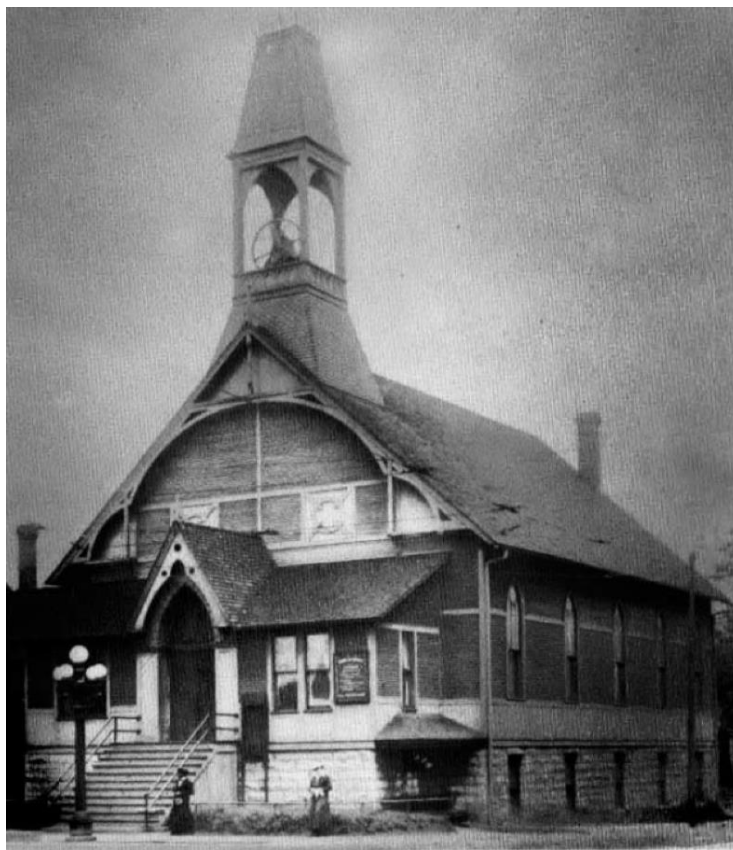
Mělo by být jasné, že pouze rozumový souhlas s pravdou je jen o málo lepší, ne-li horší, než otevřená vzpoura. V tomto ohledu by bylo možné uvést mnohem více důkazů. 54*

Nehledě na to, zdali lidi, kteří **souhlasili** s poselstvím předloženým Jonesem a Waggonerem, klasifikujeme jako ty, kteří poselství **přijali**, nezkresluje tím to, co se v dějinách naší církve skutečně odehrálo? Podle Ellen Whiteové byli lidé souhlasící s pravdou ve stejném táboře jako ti, kteří se otevřeně bouřili. Když tedy necháme Ellen Whiteovou mluvit za sebe, je zřejmé, že většina z lidí zastávajících vedoucí pozice poselství z roku 1888 v Minneapolis odmítla. 55* Jak moc se to změnilo v následujících dnech?

Téhož rána, kdy Pán zjevil Ellen Whiteové, co se v Minneapolis skutečně odehrává, jí také nařídil, aby neodcházela, ale zůstala na svém místě. Protože byla věrná tomuto příkazu, prohlásila později toho rána před vedoucími bratry: "Jestliže světlo nepřijmou kazatelé, **chci dát šanci lidem; možná jej přijmou oni.**" 56 Ellen G. White, Rukopis 9, "Morning Talk" (Ranní promluva), 24. října 1888; 1888 *Materials*, str. 151, zvýraznění přidáno.

Nebeské průduchy by nebyly zavřeny, aniž by lidé nejprve nedostali šanci poselství seslané z nebe přijmout. Nastal čas, aby se poselství dostalo k lidu. Jaký to bude mít výsledek? To se dozvíme v následujících kapitolách.

MÍSTO KONÁNÍ GENERÁLNÍ KONFERENCE V MINNEAPOLIS V ROCE 1888

LOCATION OF THE 1888 MINNEAPOLIS GENERAL CONFERENCE

KAPITOLA 6. POZNÁMKY NA ZÁVĚR

1. N. F. Pease, *The Faith That Saves*, str. 43.
2. Ellen G. Whiteová Uriáši Smithovi, Dopis 96, 6. června 1896; *1888 Materials*, str. 1575.
3. L. H. Christian, *The Fruitage of Spiritual Gifts*, s. 219, 237, 245.
4. A. W. Spalding, *Captains of the Host*, s. 583, 602.
5. "A Further Appraisal of the Manuscript '1888 Re-examined'", Další posouzení rukopisu '1888 Re-examined' (Takoma Park, Washington, D.C.: General Conference 1958), str. 11.
6. Závěr, že opozice byla způsobena především osobností Jonese a Waggonera, se však z velké části opírá o výroky mužů, kteří se konference v roce 1888 nezúčastnili a kteří se na svou podporu vzájemně citují. Jakmile jeden autor předloží nějaké tvrzení, jiný autor ho převezme a brzy se vytvoří uzavřený kruh autority. Například v roce 1945 N. F. Pease v souvislosti se sporem v Minneapolis citoval z nepublikovaného rukopisu A. T. Robinsona z roku 1931 - "Did the Seventh-day Adventist Denomination reject the Doctrine of Righteousness by Faith?" Odmítla Denominace

adventistů sedmého dne učení o spravedlnosti z víry? (30. ledna 1931, *Manuscripts and Memories*, s. 336-337; viz také kapitola 3, pozn. 43). Pease pak uvádí, že "tato nešťastná situace rozvinula ducha předsudků vůči těmto mužům, který v mnoha myslích zastínil skutečné otázky, o něž šlo" ("Justification and Righteousness by Faith in the Seventh-day Adventist Church Before 1900" Ospravedlnění a spravedlnost z víry v CASD před rokem 1900, str. 52). V roce 1949 A. W. Spalding nejenže citoval z A. T. Robinsona, ale také uvedl, že za svou knihu vděčí doktorské práci N. F. Peaseho z roku 1945 "za odkazy na několik autorit i za obecnou inspiraci" (*Captains of the Host*, s. 690-691, 602). Spalding se k osobnostem Jonese a Waggonera často vyjadřoval: "Konflikt se skutečně týkal osobností docela stejně jako kázání. Jones a zejména Waggoner byli mladí muži. ... Jones byl agresivní a někdy neústupný a dával oprávněné důvody k nelibosti. ... Mnozí jiní kolísali, rozpolčení mezi dříve zastávanými názory a osobním pohoršením nad posly. ... Konzervativci ... označovali nové učitele [Jonese a Waggonera] za radikální, podvrtné, neukázněné" (*tamtéž*, s. 592, 593). Následně, v roce 1962, Pease publikoval svou práci a při osobnostním náčrtu Jonese a Waggonera z velké části citoval ze Spaldinga: "V roce 1949 vyšel svazek o dějinách denominace od Arthura W. Spaldinga. ... O Jonesovi a Waggonerovi říká: "... Jones byl vysoký, hranatý muž s krkolomnou chůzí a neohrabanými postoji a gesty. ... Nejenže byl přirozeně prudký, ale pěstoval si svéráznost v řeči i způsobech chování" (*By Faith Alone*, s. 208, 209). V roce 1966 cituje A. V. Olson Spaldinga v doslovu, který přináší další popisy osobností Jonese a Waggonera: "Konflikt," napsal Arthur W. Spalding, "... se týkal osobností stejně jako kázání. Jones a ... Waggoner ... se znelíbili mnoha starším mužům. ... Jones byl agresivní a někdy neústupný a svými razantními projevy dával oprávněný důvod k nelibosti." (*From Crisis to Victory*, str. 44). Součástí Olsonovy knihy je "Dodatek B", kde A. L. White při líčení osobností Jonese a Waggonera přebírá stejnou pasáž, jakou použili Pease a Olson a jakou původně nalezneme ve Spaldingovi: "Jones byl vysoký, hranatý muž, ... byl přirozeně prudký. ..." (*tamtéž*, str. 303). Ve své druhé knize, vydané v roce 1969, Pease odkazuje na Olsonovu knihu, pokud jde o zasedání v roce 1888 obecně, ale zejména v souvislosti s výsledkem zasedání, jak jej interpretoval Olson (*The Faith That Saves*, s. 34-41). V roce 1971 cituje L. E. Froom Peaseho tezi i jeho později vydanou knihu *By Faith Alone* jako autoritativní podporu (*The Movement of Destiny*, s. 608-610, 760). Froom také cituje a uvádí Spaldinga (*tamtéž*, s. 239, 260, 605) a odvolává se na Olsona, přičemž se zaručuje za jeho "přesné a spolehlivé vyličení tohoto zvláštního období" (*tamtéž*, str. 76, 610-612). David P. McMahon se ve své Waggonerově biografii několikrát odvolává na Peaseho, Spaldinga, Olsona a Frooma, aby podpořil své názory (*The Myth and the Man* s. 7, 9, 12, 13, 23, 26, 76, 86). George Knight ve svém životopise Jonese cituje Spaldinga, pokud jde o Jonesovu osobnost (*From 1888 to Apostasy*, str. 16). Roy Adams ve 2. kapitole své knihy znevažuje Jonese a Waggonera a jejich údajné poselství z roku 1888, přičemž jako hlavní zdroj důkazů cituje neméně než dvanáctkrát z knihy George Knighta *From 1888 to Apostasy*. Ani jednou Adams v této kapitole necituje z Ellen Whiteové, s výjimkou toho, co uvádí Knight (*The Nature of Christ*, s. 29-36). Pokud vás vše výše uvedené udivuje a mate, tak je to normální reakce! Je tento druh výzkumu vedeného jakoby v kruhu, pokud jde o osobnosti Jonese a Waggonera, opravdu žádoucí? Stává se tvrzení přesným a autoritativním jen proto, že jeden autor něco prohlásí a ostatní to převezmou a opakují? A kde jsou v celém tomto výzkumu podpůrná prohlášení Ellen Whiteové, kde by tvrdila, že osobnosti Jonese a Waggonera mohou za odmítnutí jejich poselství?

7. "A Further Appraisal of the Manuscript '1888 Re-examined'", Další posouzení rukopisu '1888 Re-examined' (Takoma Park, Washington, D.C.: General Conference 1958), str. 11.

8. General Conference of Seventh-day Adventists, *The Story of Our Church* (Generální konference Církve adventistů sedmého dne, Příběh naší církve), str. 247.

9. A. W. Spalding, *Captains of the Host*, s. 599, 593, 601, 592.

10. N. F. Pease, *By Faith Alone*, s. 208, 209.

11. Norman R. Gulley, "The 1888 'MOVEMENT' Understood Within its Historical Context" (Porozumění hnutí roku 1888 v jeho historickém kontextu), s. 1, 2.
12. General Conference of Seventh-day Adventists, *The Story of Our Church* (Generální konference Církve adventistů sedmého dne, Příběh naší církve), s. 246, 247.
13. A. V. Olson, *Through Crisis to Victory 1888-1901*, str. 7.
14. LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, s. 370, 369.
15. Marjorie Lewis Lloyd, *Too Slow Getting Off* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1973) str. 19.
16. A. L. White, *The Lonely Years*, str. 396.
17. Steve Wohlberg, *The 1888 Message for the Year 2000*, s. 22, 108.
18. George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, s. 115, 147, 182, 148, 150 (ponecháno původní zvýraznění dle originálu). Pokud jde o obvinění z "denominačního odmítnutí", Robert Wieland a Donald Short v odpovědi uvedli: "[My] jsme nikdy neprohlásili, že 'denominace' odmítla počátek pozdního deště. Pouze [jsme] citovali důkazy Ellen Whiteové, že **vedení** jej odmítlo a 'do značné míry' jej drželo stranou od církve, takže 'denominace' nikdy neměla řádnou příležitost jej přijmout. (srov. ISM – Vybraná poselství, 1. svazek, s. 234, 235)." (*1888 Re-examined*, str. 173).
19. Gerhard Pfandl, "Minneapolis, 1888: Adventist Watershed," *Adventist World – NAD*, leden 2010, str. 39.
20. George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, str. 145.
21. LeRoy E. Froom, *Movement of Destiny*, str. 369.
22. *Tamtéž*; podobná publikovaná prohlášení viz: George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, str. 182; A. V. Olson, *Through Crisis to Victory*, str. 38; A. L. White, *The Lonely Years*, str. 396.
23. G. I. Butler Ellen G. Whiteové, 23. srpna 1886 a 1. října 1888; *Manuscripts and Memories*, str. 21, 98, zvýraznění přidáno.
24. "Interview with J. S. Washburn, at Hagerstown, Md., June 4, 1950" (Rozhovor s J. S. Washburnem, Hagerstown, Md., 4. června 1950), s. 2.
25. A. G. Daniells, *Christ Our Righteousness*, s. 47, 50-51, zvýraznění přidáno.
26. R. T. Nash, *An Eyewitness Report* (Zpráva očitého svědka), str. 4, zvýraznění přidáno. Viz také: *Manuscripts and Memories*, str. 352.
27. C. McReynolds, "Experience While at the General Conference in Minneapolis, Minn. in 1888" (Zkušenost z pobytu na Generální konferenci v Minnapolis v roce 1888), Document File 189; *Manuscripts and Memories*, s. 341, 342, zvýraznění přidáno.

28. Taylor G. Bunch, *The Exodus and Advent Movements*, str. 90, zvýraznění přidáno.
29. A. T. Jones C. E. Holmesovi, 12. května 1921; *Manuscripts and Memories*, str. 328, zvýraznění přidáno.
30. Ellen G. Whiteová O. A. Olsenovi, Dopis 116, 27. srpna 1890; *1888 Materials*, str. 703, zvýraznění přidáno.
31. Ellen G. White, Rukopis 2, 7. září 1888; *1888 Materials*, s. 49, 50, zvýraznění přidáno.
32. Ellen G. Whiteová G. I. Butlerovi, Dopis 21, 14. října 1888; *1888 Materials*, str. 86, zvýraznění přidáno.
33. Ellen G. White, "Morning Talk" (Ranní promluva), 18. října 1888, *Review and Herald*, 8. října 1889; *1888 Materials*, str. 117, zvýraznění přidáno.
34. Ellen G. White, "Morning Talk" (Ranní promluva), 19. října 1888, *Signs of the Times*, 11. listopadu 1889; *1888 Materials*, str. 120, zvýraznění přidáno.
35. Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; *1888 Materials*, s. 165-166, zvýraznění přidáno. Zdálo by se, že hodnocení posla z nebe bude mít větší váhu než jakékoli jiné lidské hodnocení našeho skutečného stavu.
36. Ellen G. Whiteová Mary Whiteové, Dopis 82, 4. listopadu 1888; *1888 Materials*, str. 183, zvýraznění přidáno.
37. Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; *1888 Materials*, str. 225, zvýraznění přidáno.
38. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; *1888 Materials*, s. 315, 316, zvýraznění přidáno.
39. Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889; *1888 Materials*, str. 297, zvýraznění přidáno.
40. Ellen G. Whiteová O. A. Olsenovi, Dopis 20, 7. října 1890; *1888 Materials*, str. 717, zvýraznění přidáno.
41. Ellen G. White, "Camp-Meeting at Rome, N. Y." (Táborové setkání v Rome, NY), *Review and Herald*, 3. září 1889, zvýraznění přidáno.
42. George R. Knight, *A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, str. 145.
43. A. T. Jones, "Third Angel's Message No. 9" (Poselství třetího anděla č. 9), *General Conference Daily Bulletin*, 7. února 1893, str. 185.
44. A. T. Jones, "Third Angel's Message No. 11" (Poselství třetího anděla č. 11), *General Conference Daily Bulletin*, 13. února 1893, s. 243-244.
45. E. J. Waggoner, "Organization Talks" (Hovory o organizaci), *The Daily Bulletin*, 26. února 1899, str. 86.

46. Ellen G. White, "Morning Talk" (Ranní promluva), 18. října 1888, *Review and Herald*, 8. října 1889; *1888 Materials*, str. 117, zvýraznění přidáno.
47. Ellen G. Whiteová G. I. Butlerovi, Dopis 21, 14. října 1888; *1888 Materials*, str. 95, zvýraznění přidáno.
48. Ellen G. White, Rukopis 8, 20. října 1888; *1888 Materials*, str. 124, zvýraznění přidáno.
49. Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; *1888 Materials*, str. 164, zvýraznění přidáno.
50. Ellen G. White, Rukopis 21, listopad 1888; *1888 Materials*, str. 181, zvýraznění přidáno.
51. Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; *1888 Materials*, str. 212, zvýraznění přidáno.
52. Ellen G. White, Rukopis 22, "Diary Entries" (Zápisy v deníku), leden/únor 1890; *1888 Materials*, str. 579, zvýraznění přidáno.
53. Ellen G. Whiteová Uriášovi Smithovi, Dopis 40, 31. prosince 1890; *1888 Materials*, s. 795-796, zvýraznění doplněno. Dopustit se omylu Židů je fatální chybou: "Největším klamem lidské mysli v Kristově době bylo, že **pouhý souhlas** s pravdou představuje spravedlnost. Ve všech lidských zkušenostech se ukázalo, že **teoretické poznání** pravdy je pro spásu duše nedostatečné. ... Ten, kdo chce poznat pravdu, musí být ochoten přijmout vše, co pravda zjevuje. ... Váhat a být polovičatý ve věrnosti pravdě znamená zvolit si temnotu omylu a satanského bludu" (Ellen G. White, *Desire of Ages*, s. 309, 312-313). A pravdu je nutné uvádět do praxe: "Ale pravda není pravdou pro ty, kdo ji nepraktikují. Pravda je pro vás pravdou jen tehdy, když ji žijete v každodenním životě a ukazujete světu, jací musí být ti lidé, kteří na konec jsou spaseni" (Ellen G. White, *General Conference Bulletin* (Zpravodaj Generální konference), 3. dubna 1901, str. 24).
54. Ellen Whiteová během svého pobytu v Healdsburgu v Kalifornii v létě roku 1882 napsala „Svědectví o výzvě k nápravě“ a požádala, aby bylo čteno na všech táborových shromážděních v oblasti. Ve své výzvě napomínala členy Církve, aby měli skutečné spojení s Kristem, a nejen pouhý souhlas: "Je velký rozdíl mezi předstíraným spojením a skutečným spojením s Kristem skrze víru. **Vyznání** pravdy zařazuje lidi do církve, ale to nedokazuje, že mají **životodárné spojení** s živým Vinným kmenem. Je zde uvedeno pravidlo, podle kterého lze rozlišit pravého učedníka od těch, kteří tvrdí, že následují Krista, ale nemají v Něj víru. Jedna skupina přináší ovoce, druhá je neplodná" (*Testimonies*, vol. 5, s. 228-229, zvýraznění přidáno). Jen několik měsíců před konferencí v Minneapolis Ellen Whiteová vymezila rozdíl mezi vyznáním a skutečným stavem člověka: "Na lidi, kteří by měli projevovat život a horlivost, čistotu a zasvěcení nejupřímnější oddaností věci pravdy, přišla duchovní smrt. Fakta týkající se **skutečného stavu** lidu vyznávajícího Boží jméno mluví hlasitěji než **jeho ústní prohlášení** a jasně ukazují, že nějaká moc přetrhla lano, které je ukotvovalo k Věčné skále, a že jsou unášeni pryč na volné moře bez mapy či kompasu. Co je třeba dělat? Pravý svědek poukazuje na jediný lék" ("How do we stand?" Jak si stojíme?, *Review and Herald*, 24. července 1888, zvýraznění přidáno).
55. Ačkoli je zcela jasné, že většina z nich poselství v Minneapolis odmítla, bylo by dobré si uvědomit, že zatímco se jen menšina (jedna třetina) andělů v nebi vzbouřila a následovala satana, vesmír se s následky této vzpoury potýká dodnes.
56. Ellen G. White, Rukopis 9, "Morning Talk", Ranní promluva, 24. října 1888; *1888 Materials*, str. 151, zvýraznění přidáno.